

René Hábl

Narodil se 29. listopadu 1968 v Uh. Hradišti. Dlouhodobě ale žil v Malenovicích a poté ve Zlíně. Po založení vlastní rodiny se trvale usadil v Otrokovicích. V letech 1983 – 1987 absolvoval SUPŠ v Uh. Hradišti a poté (1988 – 1994) pražskou AVU (profesoři J. Šopko, F. Hodonský, J. Kotík, M. Šejn). Od poloviny 90. let působí jako výtvarný pedagog na Zlínském soukromé vyšší odborné škole umění, kde vede obor Užítá malba. V letech 1998 – 2011 vyučoval také kresbu na VŠUP – katedra designu, detašované pracoviště ve Zlíně. V roce 1995 mu Státní galerie ve Zlíně uspořádala první samostatnou výstavu v Městském divadle (text v katalogu I. Sedláček) a zahájila tím soustavnější spolupráci s autorem, který se počínaje 1. Zlínským salonem mladých (1997) stal pravidelným účastníkem i následných Nových zlínských salonů. Na počátku první dekády našeho století se uskutečnila řada jeho důležitých samostatných výstav. Například v Domě u Rudého voła v Brně (2001), v grafickém kabinetu Krajské galerie ve Zlíně (s P. Preisnerem, 2002), v Galerii Tvrdohlavých a v Rockcafé v Praze (2003), v Divadle Hudby v Olomouci (s P. Preisnerem) a v galerii U dobrého pastýře v Brně (obě 2003). Z dalších důležitých přehlídek jeho tvorby je třeba uvést alespoň výstavu v CKV, Sokolská 26, Ostrava (2006) nebo v Museu S. Freuda v Příboře (s M. Kotrbou, 2007). Byl také zastoupen na všech výstavách Zlínského okruhu v letech 2006–2007 (ČMVU v Praze, GU Karlovy Vary, Galerie Plzeň, Galéria M.A. Bazovského v Trenčíně), na výstavě IntroCITY nukleární město, Topičův salon v Praze a Fundamenty a sedimenty v GHM Prahy (2011). Zúčastnil se rovněž sochařských sympozií v Miloticích (2003, 2011). Jeho práce jsou zastoupeny v četných soukromých i veřejných sbírkách.

zasadních akcí Petra Horáka, i z pohledu dalšího rozvoje jeho sochařské tvorby, se stalo mezinárodní sympóziium v rodišti Constantina Brancusiho v rumunském Targu – ju, jehož se zúčastnil jako vůbec první český umělec (2008). Z autorových výstav, jež se v posledních letech uskutečnily, je možno zmínit prezentaci v kyjovské galerii Doma (2005) a především přehlídku celé jeho dosavadní tvorby ve Vrbasově muzeu ve Žďánicích (2011).

Společná prezentace prací malíře Reného Hábla a sochaře Petra Horáka má své zvláštní opodstatnění. Nevyplývá z „vnějška“, z určitého kurátorského podnětu, třeba ze strany pisatele těchto řádek, ale z rozhodnutí samotných autorů. To bezpochyby zálo dlouhodobě a má také svou nepochybnitelnou vnitřní logiku, nejenom z pohledu obou umělců. Cesty, jimiž protagonisté výstavy dospívali k umění, jsou sice diametrálně odlišné a oba navzájem odlišuje i jejich poněkud rozdílná tvůrčí mentalita, nicméně výsledky jejich uměleckých snah si jsou naopak v mnohém blízké. Jak Háblovy obrazy, tak Horákové sochy například ovládá značný respekt k elementárnímu, ad veškerých zavádějících nadybetěnosťi oprotištenému, čistému uměleckému tvaru, a v posledních letech jejich tvorbu již na první pohled sblízuje i její relativní blízkost odtažitému hřejemství geometrického umění. Právě poměr ke geometrickému umění, míra a způsob dotyku s ním, jejich práce na druhé straně ale do značné míry i rozděluje. Konfrontace jejich tvorby z posledního období v galerii Magna, může být zajisté už z toho důvodu velmi zajímavá a podnětná, jak pro samotné vystavující umělce, tak pro návštěvníky jejich společné výstavy

René Hábl

Malíř, kreslíř a grafik René Hábl nastupoval na uměleckou scénu již před polovinou devadesátých let, v době studia u Františka Hodonského a Jiřího Šopka na pražské AVU. Snad i jejich příklad, a také vliv krátce na škole hostujícího profesora Jana Kotíka ho, na rozdíl od mnohých jeho vrstevníků, kteří se orientovali na nová media, už od počátku vedl cestou tradiční malby a kresby. Ne však malby jako nástroje k nápodobě vnější reality, ale malby jako takové, jejíž možnosti v průběhu let svým nenapodobitelným invenčním způsobem pozoruhodně a zcela osobitě rozvíjel. V samotných počátcích ještě mnohostranně čerpal z moderního umění, zejména z gestického projevu amerických abstraktních expresionistů, ale vliv na něho patně měly též malířsky lapidárně formované kompozice rovněž v Malenovicích Žijícího Svatopluka Slovenička, s nímž se v té době častě sýkal. Už v závěrečných letech studia (1993–1994) se v jeho malířském pojetí prosazovala jednak tendence k určité racionální až geometrické skladebnosti obrazové plochy (cyklus Město) a na straně druhé ale vznikaly i obrazy vzešlé spíše z emotivně-senzuálního přístupu k malbě, jež se vyznačovaly prací s malířskou skvrnou a organickými, jakoby z živé přírody vytvářenými tvary (Vjemy a výkaly alias Krajina v člověku). V intencích obou těchto trendů se v pro autora typické křehké malířské dklci jeho tvorba modifikovala a rozvíjela i ve druhé polovině devadesátých let, kdy ryze vizuální, bez vztahu k vnější realitě vytvářené konfigurace někdy připomínaly prostředí, jež otu výjevuje sklo mikroskopu. V závěru dekády se pak prezentované formy zpevňují až do podoby jasně definovaných organicky založených znaků.

Lze říci, že právě kolem roku 2000 prochází autorova tvorba důležitou proměnou, doprovázenou rovněž změnou malířské techniky. Počínaje tímto obdobím prakticky přestal používat olej a definitivně ho vystřídal akrylem. V jeho zlínském atelieru začaly vznikat nové obrazové kompozice působivé až sugestivní poetické razby, jako Oči, Žena u spinetu (oba z roku 2000) nebo Čechie (2001). Jsou postaveny na organickém propojování figurace s geometrií a též rovněž z konceptuálně odosobněné plošné malby. U posledních jmenovaných obrazů Čechie kompozice například, v souladu s jemně ironizujícím způsobem autorova poetického vidění tématu, symbolicky též z české vlajky. S narůstající malířskou bravurou se uvolňuje i tok jeho vizuálního básnění. A to do té míry, že i názvy řady jeho plátén jsou více poetické než věcné a ve vztahu k jejich ryze výtvarnému obsahu spíše zavádějící. Jeho díla jsou naplněná fantastními znaky organické provenience, které jsou ale malířsky přesně definované do podoby neredálního, čistě obrazového světa, do podoby jakési symbolické, nicméně více než přesvědčivé poetické fikce, do uměleckého tvaru, v němž reálný svět možná – jaksí mimoděk zrcadlí, v zásadě ale zůstává utopen v obrazovém prostředí, koncipovaném na ryze estetické bázi. Tento poetický princip autorovy kompozice ozvláštňuje a vnáší do nich určitý neklid. Některé jeho obrazy jsou přepelné až přebujelými živočišnými nebo figurálními formami jako Anděl nebo Běžci (oba 2001), jiné už ve svém názvu signalizují, že jde o záležitost víceméně abstraktní. Například v oprotištené geometrické formě utvářený obraz Někdo se dívá (2001). V zásadě se jedná o obrazy hravé (Bludička, 2003), nežádka ale svou odlišitelností vyvolávají i pocit tísne (Doma, 2001). Celkově lze konstatovat, že v posledních letech se jeho symbolistně-znaková figurace značně sblížila s geometrickým tvaroslovím. Samotné obrazové plochy jsou pojmány ve zdušené, poněkud méně zářivé barevnosti a objevují se i kompozice formované na bázi ryze černé barvy (Čtenář, 2007, Ariel, 2008) a také obrazy formálně značně minimalizované (Hypnóza II., 2007). Je to dáno i tím, že na jejich finálním výrazu se stále častěji v konfiguraci s plochami podílí také tenké geometricky přesně formované linie (Status, 2007). Přes svoji formální a barevnou úspornost neztrácí tyto nejnovější jeho kompozice, jimiž je zastoupen na ostravské výstavě, nic ze své poetické účinnosti, ale spíše naopak, ve své oprotištenosti jsou až existenciálně působivé a sugestivní.

Petr Horák

Narodil se 7. prosince 1974 v Hodonině. V letech 1989 – 1992 se v Lipnici nad Sázavou vyučil kamenosochařem. Je autodidakt a jeho volná sochařská tvorba se zprvu formovala hlavně v poučení díly představitelů moderního umění, ale důležitý impuls k rozhodnutí stát se sochařem mu dodalo třeba i dílo mistra českého baroka Matyáše Brauna. První sochy, v nichž se do jisté míry už zračí jemu vlastní tvůrčí mentalita, vznikaly od poloviny devadesátých let (Strom života). První samostatná výstava jeho prací se uskutečnila v roce 2003, v hodoninské galerii Vednevnosti. V té době žil v Ratíškovicích (1999 – 2005) a od roku 2005 žije a působí v Miloticích u Kyjova. Důležitá z pohledu rozvoje autorovy tvorby se stala jeho účast na sochařských sympoziích v Miloticích (2003, 2004, 2010, 2011). Spolupráce s předními umělci v jejich rámci (zejména René Hábl, Radim Hanke, Lubomír Jarcovjčka, ale i další umělecké osobnosti) mu, hlavně v počátcích, skýtaala důležitou podněty a oporu ve vlastní výtvarné orientaci. Jeho sochy z miloticckého, ale i z uherskobrodského sympózia (sochařské sympóziium U zdi, 2009), jehož se rovněž zúčastnil, jsou trvale umístěny ve veřejném prostoru. Jednou ze zásadních akcí Petra Horáka, i z pohledu dalšího rozvoje jeho sochařské tvorby, se stalo mezinárodní sympóziium v rodišti Constantina Brancusiho v rumunském Targu – ju, jehož se zúčastnil jako vůbec první český umělec (2008). Z autorových výstav, jež se v posledních letech uskutečnily, je možno zmínit prezentaci v kyjovské galerii Doma (2005) a především přehlídku celé jeho dosavadní tvorby ve Vrbasově muzeu ve Žďánicích (2011).

Petr Horák

Petr Horák je rozdílný sochařem. Nepronel střední uměleckou školu, ani žádným akademickým výtvarným školením a k sochařině se dostával jaksí z centra oboru, přímo z kamenické praxe. Ostatně tak jak se to dělo ještě v baroku, kdy idea a vira si byly velmi blízké, a umění – to byl jejich velký a nepostradatelný partner. Nic z toho už ale dávno neplatí. Moc peněz nahradila ideu a hluboké, osudové zaujetí tvůrce uměleckým dilem zase na okraj společenského zájmu úspěšně vyběhňuje „umělecký“ marketing. Doba, kterou žijeme je žel značně plytká a také umění je často odtažitě, neprožitě, „akademické“, značně sofistickované a přímo spekulativní. O to víc je třeba oceňovat tvorbu, jež se formuje z hloubky životního postoje a přesvědčení a ze skutečné „viry“ v umění, jako je tomu u troutám si říci právě u Petra Horáka. Tvrdá kamenická práce a obdiv ke klasickým moderního sochařství ho už od počátků směřovaly k pokusům vepsat své, postupně stále jasnější výtvarné představy, do podoby sochařského tvaru. Byl přitom veden i svým výjimečným cílem pro prostor či prostředí a pro hodnotu materiálu. Velkým stimulem v počátcích jeho tvorby, mu v obou uvedených směrech byly i hluboce zážitě Braunovy sochy ve Športově Kuksu.

První vlastní práci, jež ho již do jisté míry uspokojila, byla skulptura Strom života, vytvořená v roce 1995, která svým způsobem syntetizovala tehdejší jeho mladické sochařské pokusy a snahou o sumární, úsporný výtvarný výraz poukazovala na jeho inspiraci díly velkých osobností moderního sochařství, mezi nimiž ho svou oprotištenou, k absolutnímu sochařskému tvaru směřující formou stále silněji k sobě poutal především Constantin Brancusi. Důležitým okamžikem v autorově životě a tvorbě se nepochybně stalo, postupně stále jasnější rozhodnutí odejít – takřkajíc – na volnou nohu a žít se pouze výtvarnou tvorbou. Z pohledu jejího dalšího rozvoje se ovšem stala zásadní až jeho účast na prvním sochařském sympóziu v Miloticích v roce 2003, po němž následovala každoročně další tvůrčí setkání, za účasti předních českých a posléze i rakouských či slovenských umělců. Právě úzká komunikace s některými z nich, vedle Radima Hankeho nebo Lubomíra Jarcovjčka to byl právě malíř René Hábl, způsobila, že jeho tvorba se uvolnila a nabyla na jistotě. Obdobně jako v Háblově případě se rozvíjela v zásadě ve dvou liniích. Zprvu zejména v respektu k organické, bioterické realitě, včetně lidské postavy, vždy ovšem v důsledně tvarové stylizaci a výrazové jasnosti, a posléze se v jeho pracích stále více prosazoval i určitý příklad ke geometrické formě.

K reprezentativním dílům první zmiňované názorové provenience patří bezpochyby mramor Hlava II (2004), v němž se, například prolupem vnějšího prostoru sochou (očním otvorem), projevuje i určitá moorovská reminiscence. Ostatně stejně jako u archaizující, symbolicky pojaté a lapidárně stylizované travertinové koňské hlavy či lebky Horse power (2005). Obdobně symbolistně je citěná třeba i rozměrná mramorová kompozice Archa (2005). K vicholným, abstrakci již blízkým sochám této organické orientace, pak náleží především vertikálně založené mramor Modelka (2009). Jedná se o hybridně křivkovitě formovaný tvar, který svým založením v náznačce připomíná autorovu ve stejném čase koncipovanou sochu Součástka (2009). Jde opět o stylizaci čisté, harmonické, dynamicky v prostoru „kloubené“ dklci, jež svými kruhovými detaily propojenými křivkami už částečně inklinuje i ke geometrii. Tu předznamenává formálně zcela oprotištený, výtvarně ryzi mramor Konečnost (2005), jehož název si lze vytvořit i v tom smyslu, že danou míru stylizace již netže překročit. Ke geometrii se vztahují rovněž některé, z jakýchsi válcovitých forem koncipované sochařské kompozice jako je Frame (2009), Směrem (2010) a zejména Proudem (2011). Na rozdíl od malbě Reného Hábla jsou sochy Petra Horáka užji spjaty s vnější realitou, ať už s přírodou, lidskou postavou, anebo se světem věcí. Jsou ale nadány i imagínárním a symbolickými významy a stále více inklinují ke geometrickému tvaru. A právě v těchto bodech jsou si, i přes rozdílná východiska obou autorů, jejich díla vzájemně docela blízká.

OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava poprvá od 11. 1. do 15. 2. 2012

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Mefisto, 2007-08, akryl, plátno, 184 x 135,5 cm (René Hábl)

Frame 2009, mramor, 21,5 x 31cm (Petr Horák)